

Elhunyt Csáky Anna

„Szeretteim, drága Alkotótársaim, Barátaim! Porig sújtva közlöm veletek, hogy Drága Szerelmem, Életem Társa, Csáky Anna, rövid idővel ezelőtt észlelt, gyors lefolyású végzetes betegség után, 2023. április 16-án, vasárnap, a déli órákban a Győri Kórházban átadta lelkét Urunknak, Istenünknek. Temetéséről, amint lehet, természetesen közlöm veletek annak helyét, időpontját. Mondjatok érte, lelkéért egy fohászt!” – így tájékoztatta az ismerősöket a gyászoló férj, Molnár György.

Csáky Anna tanár, költő elkötelezetten munkálkodott Győrért, sokat tett a város kulturális életéért. 2000-ben tíz alkotótársával megalapította a Győri Antológiai Közösséget, amelynek vezetője is volt. 2017-ben Győr Művészetéért Díjban részesült a Győri Antológia Irodalmi és Művészeti Alkotó Közösség, a város kulturális életében nyújtott magas színvonalú művészeti tevékenységének elismeréséül.

Csáky Annának hét önálló kötete jelent meg: *Léleklánggal szőtt mosoly*, *Szemben az éggel*, *A magyar Krisztus*, *Mágikus Hold*, *Impressziók*, *Felsebzett utak*, *Fenség és Kereszt*, melyekhez férje, Molnár György készítette a címlapfotókat és a belső illusztrációkat.

Csáky Anna (1938–2023)

Kezdetben, azután és újra

Kezdetben tisztán zengett a dal,
ringató, áldott, szent ősima,
himnikus fenség, lét harangja,
a lelkek mélyeit kigyújtva.
Tüzek lobogtak nappal, éjjel,
fölérve mennyekig, élt e láng,
izzani kezdtek hunyt csillagok,
s testvérré olvadt sejtjeivel
ölelte egymást a lét-világ.

De valaki egyszer túl hangosan
hamisan dörgő dalba kezdett,
s egyre többen, akár a csorda,
ordítva zúgtak vad indulót.

Karmokat hajtott az ölelő kar,
hullott a földre a vér, a vér...
Bárányok teste görcsbe rándult,
s lélekből kihunyt a tiszta láng.

Lesz-e dalunk majd újra régi,
csendre hajló, áldott, szent ima,
a világ szívéhez szól-e majd,
didergő mélyeit kigyújtva,
s egyazon föld dobog-e újra
ritmusra lépő lábunk alatt?
Talán a föld is kelő fényben
vértócsák helyén kivirágzik.

A nagy varázsló

Égkek szemével a víg tavasz
 opálos vizekre rákacsint,
 csillogó hullámok vállára dől,
 s arcomra csókokat nyalint,
 különös lázban várják a kertek,
 a fákra fehér pelerint
 hajnali díszítő kedve
 s angyali deleje hint,
 lobogó hajjal robot a hegyeknek,
 sötétzöld ábrákat kanyarint
 bordáik barna árcai közé,
 ellop az égről pár tarka színt,
 s a kibomló virágok kelyheire
 arannyal vegyítve szórja mind.

Patak

Fecseggve iramlik
 le hegyről, a dombról,
 mélyén halk imája
 sűg, dorombol,
 siet, majd kifut
 a világból,
 habjain szivárvány
 színe lángol,
 megreteg a föld is
 robajától.
 Fölül sok kék bogár
 zümmög a vágtyól:
 szerelem tavasza
 nyílik a mából.
 Az eleven vízben
 álmok uszonya csillan,
 reszkető fényű száz
 kigyúló villany.

Virágot a Holnapnak

A szomszédban vad fegyverek dörögnek,
 tankok százai szántják az utakat,
 néma már dallama vágynak, örömmek,
 halott rétekre sárgán zuhan a nap.
 Városok omolnak térdre és falvak,
 gyilkosok dühétől szenved a világ,
 bombázók eleven léteket falnak,
 füstölgő romokon sehol egy virág.

Ez itt a félelem sötét tanyája,
 hol eszük bajok milliója ránk,
 sok-sok álom, remény hullott a sárba,
 s izzó gyűlölet szór naponta halált.
 A világ enervált, szomorú, fáradt,
 kiszáradt tarlókon futnak az álmok,
 ránk nehezedik alkonytájt a bánat,
 s már az éjjeli hold is undok, álnok.

Úzze el messze a Szépség a ködöt,
 teljék meg élettel a fák levele,
 teremjen Rózsa a pusztulás fölött,
 s a szívbe sok napsugár férjen bele!
 Az ágyútalp repedései majdan
 forrjanak össze szép, szelíd mosollyal,
 legyen a Vers, a Mű a legszebb dallam,
 melytől ébred egy új, ragyogó Holnap!